

Arrest

nr. 69 472 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 januari 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 14 januari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 7 april 2011 deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mee dat verzoeker geen gevolg gaf aan een oproeping en derhalve geacht werd afstand te doen van zijn asielaanvraag.

1.3. Naar aanleiding van een politionele tussenkomst bij een poging tot oplichting werd op 5 augustus 2011 vastgesteld dat verzoeker nog steeds op het Belgisch grondgebied aanwezig was. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam dezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de persoon die verklaart zich [O., B.] te noemen, [...] welke verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten:

de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

0 - artikel 7, eerste lid, 3 : wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid of [I. C.], bestuurschef, geacht de openbare orde van het land (1) te kunnen schaden- (3).

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor poging oplichting

PV nr DE.20.L4.012303/2011 - politie van St-Niklaas

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort en visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor poging oplichting pv n° DE.20.L4.01 2303/2011 (politie van St-Niklaas), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Op 14/01/2011 heeft de betrokkene asiel aangevraagd ; op 07/04/2011 heeft hij afstand gedaan van zijn asielaanvraag.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid en de rechtspleging.

Inzake de beslissing tot vrijheidsberoving, die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsprincipe.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007 nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is duidelijk dat verzoeker op 14.01.2011 een asielaanvraag indiende nadat hij zijn thuisland ontvluchtte.

Verwerende partij heeft bij het nemen van haar beslissing dd. 5.08.2011 geen rekening gehouden met de algemeen gekende informatie over de toestand in Nigeria, dit terwijl zij bij het nemen van de beslissing, niet alleen alle feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Verwerende partij wist, minstens diende op het ogenblik van haar beslissing kennis te hebben van de gevaarlijke toestand in het land van herkomst van verzoeker.

Verzoeker deed weliswaar op 7.04.2011 afstand van zijn asielaanvraag doch dit gebeurde onder druk en manipulatie van de medebewoners van het centrum voor asielzoekers te Sint Niklaas.

Omwille van deze reden verliet verzoeker ook het centrum te Sint Niklaas.

Verwerende partij had bij het nemen van haar beslissing minstens de asielmotieven van verzoeker in overweging moeten nemen. Het is niet omdat verzoeker afstand deed van zijn asielaanvraag dat de motieven/redenen waarom verzoeker naar België vluchtte en asiel indiende niet meer zouden gelden, integendeel.

Met de asielaanvraag dd. 14.01.2011 werd door verwerende partij dan ook duidelijk geen rekening gehouden, niettegenstaande verzoeker bij zijn asielaanvraag gewezen heeft op het gevaar aldaar en de schending van artikel 3 EVRM.

Indien verwerende partij voorgaande elementen in overweging had genomen, was zij nooit tot de bestreden beslissing dd. 5.08.2011 gekomen.

Dat deze houding onmogelijk als een daad van zorgvuldig bestuur kan aangemerkt worden.

Dat de verplichting tot redelijkheid en zorgvuldigheid dan ook zonder meer zijn miskend.

Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van verwerende [partij] gesanctioneerd te worden.”

3.1.2. Verweerder werpt op dat verzoeker geen persoonlijke en concrete gegevens aanbrengt die toelaten een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen. Tevens stelt hij dat de bewering van verzoeker dat hij afstand deed van zijn asielprocedure onder invloed van zijn medebewoners in een opvangcentrum geen afbreuk doet aan de bestreden beslissing en dat niet blijkt dat deze beslissing genomen werd op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

3.1.3.1. De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een

blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker beperkt zich wat betreft het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM tot een verwijzing naar de *“algemeen gekende informatie in Nigeria”*. Deze vage verwijzing laat de Raad niet toe vast te stellen dat verzoeker, die blijkens de stukken van het administratief dossier heden voorhoudt een onderdaan van Equatoriaal-Guinea te zijn, dreigt onderworpen te worden aan foltering en onmenselijke of vernedende behandelingen of straffen in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft betoogt verzoeker dat verweerder zijn asielmotieven in aanmerking had dienen te nemen. Het staat evenwel niet ter discussie dat verzoeker de mogelijkheid geboden werd om de motieven voor zijn komst naar België aan verweerder mee te delen doch besloot niet op de vraag van het bestuur hiertoe in te gaan. Hieruit blijkt dat verzoeker geen interesse betoonde in de opgestarte asielprocedure. In deze omstandigheden kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder onzorgvuldig optrad door alvorens de bestreden beslissing te nemen niet nogmaals te informeren naar de redenen van zijn komst naar België en zijn mogelijke problemen in zijn land van herkomst.

Daarnaast blijkt uit de door verweerder neergelegde stukken dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier en dat verweerder de bestreden beslissing zorgvuldig heeft voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aangehaalde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1999 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan verzoeker het bevel heeft gekregen het Belgisch grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dd. 5.08.2011 o.a. dat verzoeker niet in liet bezit is van een geldig paspoort en visum.

Het is nochtans bewezen dat een persoon die zijn land ontvlucht meestal niet in het bezit is van een paspoort of een ander identiteitsdocument.

Daarenboven stelt verwerende partij dat verzoeker niet met eigen middelen kan vertrekken. Verwerende partij gaat niet na of verzoeker eventueel familieleden heeft in Europa die hem (financieel) zouden kunnen helpen om te vertrekken. Verwerende partij gaat er zomaar van uit dat verzoeker zelf geen gevolg zou geven aan het bevel het grondgebied te verlaten zonder onderzoek te doen van concrete (familiale) omstandigheden van verzoeker. In casu heeft verzoeker een broer die in Zurich (Zwitserland) gevestigd is en aldaar te tewerkgesteld is.

Bovendien stelt verwerende partij zéér vaag gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor poging oplichting pv N° DE.20.L4012303/2011 (Politie van Sint-Niklaas), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Verwerende partij houdt geen rekening met het adagium “men is onschuldig tot het tegendeel wordt bewezen” en beschouwt verzoeker reeds als een crimineel dit nog voor de rechterlijke macht over de vermeende feiten haar oordeel heeft kunnen vellen.

Het is trouwens niet eens zeker dat verzoeker voor voormelde vermeende feiten strafrechtelijk zal vervolgd worden.”

3.2.2. Verweerder werpt op dat in de bestreden beslissing geen uitspraak wordt gedaan omtrent de vraag of verzoeker al dan niet schuldig is aan het plegen van strafbare feiten en stelt dat hij hoe dan ook bevoegd is om deze beslissing te nemen. Hij licht toe dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker betrap is bij een poging tot oplichting en dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum. Tevens geeft hij aan dat verzoeker niet duidelijk maakt hoe het feit dat hij een broer in Zwitserland zou hebben zou verhinderen dat wordt vastgesteld dat hij met zijn eigen middelen niet wettelijk kan vertrekken.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert, zonder dat blijkt dat deze bewering ergens op gesteund is, aan dat personen die hun land ontvluchten meestal niet in het bezit zijn van een geldig paspoort of een ander identiteitsdocument, doch gaat voorbij aan het feit dat hij niet aantoonde dat hij zijn land diende te ontvluchten en dat hij ervoor opteerde om afstand te doen van zijn asielaanvraag. Verzoeker beweert voorts, opnieuw totaal ongestaafd, dat hij een broer in Zwitserland heeft die hem financieel kan bijstaan, maar weerlegt hiermee de vaststellingen van verweerder niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd niet beschikte over eigen middelen, dat hij geen paspoort met visum heeft en dat er een proces-verbaal werd opgesteld nadat hij op heterdaad werd betrap bij het plegen van strafbare feiten. De terechte vaststelling van verzoeker dat hij onschuldig wordt geacht tot het tegendeel bewezen is doet daarnaast geen afbreuk aan de stelling van verweerder dat de handelingen die verzoeker stelde aanleiding kunnen geven tot een strafrechtelijke vervolging.

De Raad kan slechts herhalen dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen steun vinden in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier en dat de beschouwingen van verzoeker niet toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK